

přiznané a opětné přiznání pense zaměstnanci, když nově nalezanou práci ztratil —, avšak svým doslovem »n a j d e - l i takové zaměstnání a ztratí je znova . . .« ještě zřejměji než § 129 vl. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n. činí rozdíl mezi m o ŝ n o s t í najít si přiměřenou výdělečnou práci a případem, že zaměstnanec novou práci s i j i ŝ s k u t e č n ě n a š e l.

Posudky obou odborných znalců je zjištěno, že žalocova neschopnost k práci je snad v důsledku jeho rentové neurosy sníženo, že však snížení to nepřesahuje 10%.

Podle uvedených úvah a zjištěného skutkového stavu uznává nejvyšší soud za správný závěr odvolacího soudu, že uvedené nepatrné teoretické snížení žalobcovy pracovní způsobilosti nemá n a o b j e k t i v n í m o ŝ n o s t najít si nové přiměřené výdělečné zaměstnání takový vliv, že by ji vylučovalo, právem proto uznal odvolací soud, že včas, kdy byla žalobci pense odňata, tato možnost tu byla a tím splněn byl předpoklad, za kterého se končí nárok na pensi.

Je ovšem pravda, že odvolací soud, posuzuje spornou otázku trvání pense, přihlédl i k § 70 zák. čl. XIX:1907 a k zákonu č. 142/1920 Sb. z. a n., to jest k zákonným ustanovením, která upravují vznik nároku na úrazový a invalidní důchod, kdežto v souzeném případě jde o ztrátu důchodu již přiznaného a založeného na jiném skutkovém a právním podkladě — nároku na pensi —, leč úvaha ta není tak zcela nepřipadnou, za jakou ji pokládá dovolací žádost, neboť ve všech těchto případech jde o důchod k z a o p a t ř e n í zaměstnance k p r á c i n e s c h o p n ě h o — důchod úrazový, invalidní, pensijní — a otázka, zda zaměstnanec na takový důchod má právo či nic, je v konečném výsledku pro všechny případy stejná, protože vždy jde o vyplacení důchodu pro úplnou částečnou ztrátu pracovní schopnosti — třeba jen stářím — a otázku, zda tento důchod pro neschopnost k práci po právu patří a má býti vyplácen čili nic.

Názor dovolací žádosti, že zaměstnanci musila býti skutečně poskytnuta možnost, aby opět vykonával přiměřené výdělečné zaměstnání, přiči se doslovu i smyslu § 129 vl. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n., které trvání nároku na pensi váže na podmínku, že zaměstnanec n e m ů ŝ e s i n a j í t i nové přiměřené zaměstnání, jemu tedy — zaměstnanci — ukládá za povinnost, aby se o nové zaměstnání s á m s t a r a l a n e, aby mu je někdo jiný nabízel a on — zaměstnanec — se spokojil s jeho přijetím nebo odmítnutím.

Čís. 15788.

Dělení škody podle § 1304 obč. zák.

Hrubé porušení předpisu § 1297 obč. zák. může se rovnati po případě může býti závažnější než nepatrné porušení předpisu § 1299 obč. zák.

(Rozh. ze dne 3. února 1937, Rv I 691/35.)

Žalobkyně, jež byla poraněna automobilem řízeným žalovaným, domáhá se na žalovaném náhrady škody vzniklé jí zraněním. Nižší soudy uznaly z polovice podle žaloby, dospěvše ze zjištěných skutečností k závěru, že obě strany zavinily škodu stejným dílem.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání žalobkyně, uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Žalobkyně marně dovozuje, že na úrazu nemá viny, neboť nižší soudy z toho, že žalobkyně před blížícím se automobilem vkročila do jízdni dráhy a jala se jí přebíhati, usoudily logicky správně a v souladu se zkušenostmi života, že si počínala neopatrně. Nelze souhlasiti s dovoláním ani potud, pokud se snaží dovoditi, že její vina nemůže býti stejná s vinou žalovaného, z toho, že žalovaný byl podle § 1299 obč. zák. povinen vynaložiti obzvláštní pozornost, kdežto žalobkyně se provinila jen proti předpisu § 1297 obč. zák., předpokládajícímu vynaložení obyčejné opatrnosti. Neboť hrubé porušení předpisu § 1297 obč. zák. může se rovnati nepatrnému porušení předpisu § 1299 obč. zák., ba může býti ještě závažnější. Vzkročila-li žalobkyně blízko před automobilem do jízdni dráhy přes to, že automobil i při sebe menší pozornosti musila viděti a slyšeti, a přes to, že jako obyvatelka velkoměsta musila si uvědomiti, že přecházení jízdni dráhy v rychlostním pásmu je zvláště nebezpečné, prohřešila se proti příkazu § 1297 obč. zák. takovým způsobem, že jest správný úsudek odvolacího soudu, že její zavinění není menší než nepatrné porušení předpisu § 1299 obč. zák. žalovaným, třeba tento předpis jest v podstatě přísnější než ustanovení § 1297 obč. zák.

Čís. 15789.

Zásada, že odložený rekurs lze podati samostatně, nelze-li již vydati další rozhodnutí, jež by by bylo lze bráti v odpor, platí i v řízení nesporném.

V nesporném (pozůstalostním) řízení mají třetí osoby, jež mají v držbě předměty, jež jsou pro věc nesporného řízení nebo osobu na ní zúčastněnou v určitém vztahu (byly v držbě zůstavitelově), ediční povinnost za účelem provedení důkazu (ohledání).

(Rozh. ze dne 3. února 1937, R II 469/36.)

Pozůstalostní soud uložil za účelem odhadu a soupisu Marku B-ovi, zůstavitelčinu synovi, který však dědické přihlášky nepodal, po případě jeho právnímu zástupci Dr. Emilu G-ovi, aby neprodleně předložil notáři jako soudnímu komisaři šperky pocházející z pozůstalosti po zemřelé Sali B-ové. Rekursní soud toto rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.